

Als Verds i a les Verdes ens cal coherència (llicons de França)

Encara no fa quatre mesos, després de la mort de Petra Kelly, la premsa ibèrica donava per liquidats els Verds i les Verdes a Europa, malinterpretant, com tan sovint ho han fet, la trajectòria de Die Grünen, que és un partit consolidat. Del pessimisme es va passar a la més gran eufòria quan les enquestes van mostrar una pujada increïble de la voluntat de vot ecologista a França. Al final, els Verds i les Verdes francesos han fet un *score* honorable, insospitat fa només cinc anys. A poc a poc es consolida una organització política verda a França, el primer èxit de la qual es va produir solament el 1989, en les eleccions europees. Si comparem amb el ritme d'implantació electoral de la socialdemocràcia europea ara fa cent anys, veurem que els Verds (i les Verdes) porten bona velocitat, la velocitat constant de qui fa camí a peu o en bicicleta de muntanya.

A França, el vot verd ha patit, a darrera hora, diverses pressions contràries. La presència d'altres llistes verdes i ecologistes (com també ha succeït sempre a l'estat espanyol, amb la secta siloista disfressada de Partit Humanista i després de Verds Ecologistes -i darrerament d'Ecologistes a seques-). A França hi ha hagut candidats ecologistes dissidents, de bona fe, i altres que són muntatges d'altres partits. Tot això ha creat confusions i dispersió de vot, potser un dos o tres per cent

de vot verd perdut. A més, hi havia a França l'aliança entre el partit verd i el nou partit ecologista de Brice Lalonde, una estructura piramidal al voltant d'un ecologista que ha estat ministre de governs socialistes. Brice Lalonde pateix una gana de poder massa evident, i aquesta actitud molt diferent de la major part dels ecologistes a tot arreu i dels Verds i Verdes francesos ha fet que l'electorat rebés un missatge barrejat. Votar verd, ¿era una protesta contra els socialistes? No oblidem que sota Mitterrand es va cometre un crim d'estat contra Greenpeace, en aigües de Nova Zelanda. ¿O potser votar verd era afegir-se a la *main tendue* amb la qual Brice Lalonde va respondre a l'oferta de Rocard de reconstruir l'esquerra? ¿Votar verd implica creure en el Big Bang de Rocard, o més aviat era la lenta mort tèrmica cap a la qual la socialdemocràcia keynessiana (i corrupta) camina per tot el sud d'Europa? Em sembla que hi hagué una incongruència de missatges.

Això és una lliçó per a les Verdes i els Verds del País Valencià, de les Illes i del Principat. Aquí també hi ha un increment de vot verd, i la unitat que ara s'està aconseguint (que al Principat culmina en el congrés de Terrassa el 24 d'abril) el farà pujar més. Cal, però, donar missatges coherents. No n'hi ha prou amb un o dos temes. A França han estat el reparti-

ment del treball i la reducció de la setmana laboral a 35 hores. Cal parlar de tots els temes: els temes clàssics de l'ecologisme (no es pot amagar l'ou nuclear ni a França ni a Catalunya ni al País Valencià, que són uns dels països més nuclearitzats del món), i també els temes socials. Cal tenir una posició clara, a casa nostra, sobre l'autodeterminació nacional, sobre l'Europa dels pobles, i alhora sobre el valor de la diversitat i pluralitat culturals. Cal especialment donar un missatge clar sobre la nostra relació amb la política habitual: si parlem de la rotació de càrrecs, la no professionalització política, la paritat entre Verdes i Verdes..., no es pot alhora negociar en habitacions d'hotel plenes de fum de tabac quin lloc ens toca als Verds (o fins i tot a les Verdes) en properes coalicions amb els partits polítics habituals.

Els Verds i les Verdes francesos havien d'anar junts a les eleccions amb Brice Lalonde, era lògic, donat el sistema electoral gens proporcional i poc democràtic. L'entente des ecologistes, no gaire cordial, ha aconseguit un resultat històricament notable, però una mica trist, tenint en compte les expectatives. La lliçó és molt útil. La política ha d'estar subordinada al moviment social; el desig de poder és dolent per als resultats electorals dels Verds i les Verdes.

Joan Martínez Alier
Membre d'Els Verds de Catalunya

Ramon 'lo foll'

Feliç de sal exaltada, Ramon Alcoberro, filòsof de la transició –amb ell heu fet el cim, minyons–, ex-militant del PSAN –¿què els fas, Pep, que n'ixen tan fluixos de terrat?–, i oriünd de l'Empordà –ironies de la geografia–, ve de publicar un esbombat pamflet contra Josep Pla –ric del que ha donat, i en sa ruïna tan pur–.

Com sóc mandrós, modest i pedant, segons l'esventat de Pals (a Pla), ho diré a la manera del mestre de Llofriu: *Contra Pla* és una delirant i colossal collonada. Vegem-ne un virolat florilegi: "En canvi l'autor no va ni flairar la importància del marxisme planià. Dur i contundent. Tant de dretes com el Stalin. A la pela per la cara...". "De fet, un marxisme coherent hauria de ser planià: no tan sols carca, sinó brutalment pessimista". "No endebades Pla i Marx comparteixen un mateix mestre en afers moralístics i literaris: Heine". "Si podem parlar de Pla com a escriptor menor és perquè va tancar amb discurs moral la manca de discurs literari". "Pla l'immoralista". "Antonio Machado, el germà funerari de Manuel Machado, és òbviament el pairó peninsular de Pla". "Vázquez Montalbán, l'hereu espiritual de Pla". "Intentar forçar el paral·lelisme amb autors castellans és no haver capítol". "Pla i Carrillo són els dos franquistes més importants que hi ha hagut perquè foren els qui primer van entendre el famós desenvolupament de la infraestructura material" – jas, coca.

"Pla escriptor carrincló". "Més que un escriptor modern, Pla ha estat la darrera expressió del populisme costumista". Pla no és proustià encara que potser sí una mica stendhalià: "Pla renuncia a ser escriptor del segle XX quan el jo li surt pertot arreu, en una expressió que és més egoisme stendhalià que atenció flotant proustiana". Pla no és Drieu la Rochelle: "Pla va escriure una prosa masoquista però no es va suïcidar". Pla ni era novel·lista (ni tampoc poeta, ¡ai Reparada!) ni li va llevar tots els maldecaps al gremi com era la seua fatídica obligació: "Si hagués estat un novel·lista passador, capaç de crear una tradició, o almenys de lligar un argument, uns personatges i una descripció d'ambient, amb el de sempre –planteja-

ment, nus i desenllaç– la novel·la catalana s'hauria estalviat un fotimer de problemes". "Pla considerat com a escriptor francès d'ultramar". "La hipòtesi és que la tècnica planiana de congelar el personatge a través d'una acció significativa, real o no, prové d'Strachey i que, a partir d'ell, s'interna en els clàssics del segle XVII i del XVIII". "Malgrat el que alguna gent (de Barcelona) s'imagina, Pla no és un escriptor empordanès". "Pla és un Pujols sense tendència nòstico-religiosa que s'apunta a un hipotètic seny a la catalana". "Si Pla no m'agrada és, en bona part, per culpa del seu públic: una colla de tanoques". "Si m'ho permeten, discutir el Pla xaruc i escriure un pamflet jugant a la contra és l'únic homenatge possible i coherent".

Peter Pan ludita, Alcoberro no en té prou amb aquest únic, possible, coherent i del tot ponderat homenatge al senyor Pla, i, posat a posar a parir, s'hi carrega tota la literatura catalana contemporània. O quasi. Alcoberro només hi salva, clemència inusitada i inaudita, el *Nabí*, les *Elegies de Bierville*, el *Saló de Tardor*, els contes de la Rodoreda i, quan se'n recorda, Pedroló, el nostre fúnebre Caldwell de Ponent. La resta, déu n'hi do: "Sense aquests quatre textos, tota la literatura catalana contemporània seria un erm i no hi pasturarien ni les rates". Fot-li, fot-los, il·lustrat.

Que Alcoberro és un dement torracollons i un tocacampanes d'oïda ("Els gossos de raça i les dones guapes sempre tenen amo", no és una opinió de Pla sinó del vescomte de Güell, o "l'anàlisi concreta de la situació concreta" no és una fórmula de Marx sinó de Lenin –infant orat i ignar–), sembla fonamental fins la nàusea. Alcoberro és carn de frenopàtic hostil a qualsevol vel·leïtat anti-psiquiàtrica. Ramon *lo foll*, lo rei de Sant Boi. Som un país de països minat de destarotats. Sort que sempre ens quedarà París, vull dir Súnion, vull dir Pla.

Vicent Martí
Societat d'amics, coneguts
i saludats de Josep Pla
–fracció tanocheavy